

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΚΟΥΝΤΙΝΑΚΗΣ

Ένατος

ΚΕΔΡΟΣ

Αλέξανδρος Γκουντινάκης: *Ένατος*

ISBN 978-960-04-5008-8

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Αλέξανδρος Γκουντινάκης, 2019*

e-mail: dralexg@otenet.gr

© *Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Ποίηση είναι
η σύνθεση μουσικής
από αιμόφυρες λέξεις*

Hilton

Προσπάθησα να διαβάσω
τη ματιά σου
Το κατάλαβες
και γύρισες σελίδα

Το σημειωματάριο της ψυχής σου
θα μείνει κλειστό
Και πάλι

Δεν κοίταξα από περιέργεια
μα από αγάπη
Όχι για σένα αλλά για μένα
Είπα λίγο να ξεδιψάσω
στις αλήθειες της ζωής σου
Ας είναι· θα συνεχίσω
στην έρημο της δικής μου

Κολήγοι

Το πρόσωπο του ανθρώπου είναι
χώμα και σκάβεται·
οργώνεται από τις λύπες
σπέρνεται από τα βάσανα
ανθίζει στις χαρές
Θερίζεται την ώρα του Μεγάλου Μεσημεριού
Ένα χωράφι είμαστε όλοι μας
Απόμερο· ξερακιανό
στην κορυφή του απέναντι λόφου
Πασχίζουμε να το κάνουμε
να καρπίσει

Σταθμός

Πολλά μικρά γεμίζουν τη ζωή μας
Ένα δέμα, μια τέντα, δυο λόγια αδειανά
Όμως τα μεγάλα είναι εκείνα που βαραίνουν
στο σκουριασμένο ζύγι σου
Αυτά θα σε συντροφεύσουν στη Δύση
όταν τα λόγια θα 'χουν σκορπίσει
Όταν οι διαβάτες της ζωής σου
πάρουν το δρόμο προς το Νότο
Εκεί στο σταθμό· μόνος πια
θα χαϊδεύεις τον σκύλο των Μεγάλων Αναμνήσεων
γνωρίζοντας ότι άλλο τρένο δεν περνά

Μια σκιά πλανάται

Ξέρω τι ψάχνεις
(το χαμόγελο)
Δεν θα το βρεις
(ποτέ)
Κοιτάς λάθος
(στα εξώψυχα)
Ούτε εγώ θα το βρω
(αλλά τουλάχιστον ξέρω πού είναι)
Δανεική ζωή που περιμένεις
να τη γυρίσεις πίσω
(άθικτη όπως την πήρες)

Έβδομη

Έχει μια θλίψη το βράδυ της Κυριακής
Διαβάτες σκυφοί
Βλέμματα φθινοπωρινά
Βήματα εσωστρεφή
Ακόμη και οι σκύλοι στα μπαλκόνια
έπαψαν να αλυχτούν
Νύχτα
Τα κλειδιά γυρίζουν στις πόρτες
βγάζοντας έναν καημό
Μια κουβέρτα θα θωπεύσει το κορμί μας κι απόψε
Από τις λάμπες των δρόμων ξεχύνεται
ένας αναστεναγμός που πλημμυρίζει τα ρείθρα
Οι λιγοστοί νοματαίοι ταχύνουν το βήμα τους
Άδειες πλατείες
Μαρμάρινες προτομές ηρώων
επιστρέφουν στη σιωπή τους
Πάντα είχε μια θλίψη το βράδυ της Κυριακής

Ταό

Η ζωή είναι μια σκυτάλη
Την παίρνεις
Τρέχεις
Την παραδίδεις
Μην τη βαραίνεις με περιττά

Ανέγγιχτα

Κάποτε θα γράψω ένα ποίημα
για όλα αυτά τα κοστούμια που δεν φόρεσα
Θα έχει τρεις στίχους
σαν τα κουμπιά από το σακάκι
Θα είναι μακρυμάνικο και μπλε
σαν στολή εισπράκτορα στα παλιά λεωφορεία
Και θα φορώ το ποίημα με καμάρι κάθε μέρα
μην περιμένοντας πια γιορτή
για να χαρώ τη ζωή

Μέτρο

Οι φίλοι δεν κρίνονται
από το πόσο εύκολα
τους λες «ναι»
αλλά από το πόσο εύκολα
τους λες «όχι»

Πλάνη

Μια θάλασσα
Μια βόλτα
Λίγος ήλιος
Ένα γλυκό απόγευμα
Μια γουλιά καφέ
Μια ματιά
τα διαλείμματα της ζωής
Από μικρός έμαθες να περιμένεις
το κουδούνι
Σε γέλασαν
Η ζωή είναι στο μάθημα

Χάσμα

Κίνησες να κυριεύσεις τον κόσμο
Σαν Φίλιππος χάρηκα
Σου ετοίμασα δόρυ, σπαθί, χάρτες κρυφούς
Μέλι για το ταξίδι
Βότανα για τις πληγές
Με κοίταξες με απορία
Πήρες το πληκτρολόγιο στα χέρια σου
και χάθηκες
Καημένε Βουκεφάλα
Έχασες από ένα ποντίκι

Το μήνυμα

Όλα στη γη είναι ένα
μου είπες
Όλοι κάτω από τον ίδιο ουρανό
Σε κοίταξα
Δεν μίλησα
Έκλαψα κρυφά
Όταν κάποιος σε αγαπά
δεν είσαι ποτέ μόνος
Ντράπηκα που άργησα τόσο
να το μάθω

Άδικος κόπος

Δεν το ήθελες
αλλά με έκανες ποιητή
Τη βραδιά που μ' αγάπησες